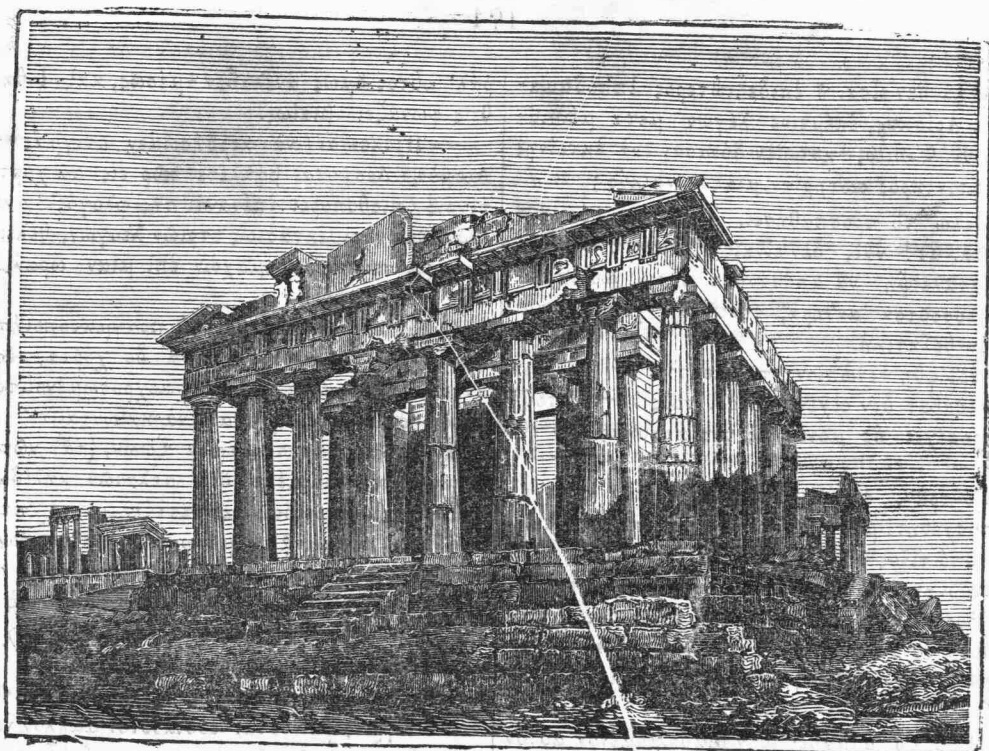




ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδιον. 33.

Τόμος. Ζ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1854.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 30)

— Ἄ! ἤθελα νὰ σὲ σώσω, καὶ σὺ προτιμᾷς νὰ συναπολεσθῇς μετὰ τῶν ἀνθρώπων τούτων, τοὺς ὁποίους ἔχω ἀφιερωμένους εἰς τὸν θάνατον! λέγει ὁ Ἀκακίας. Καλὰ, ἄ, ἦναι, δὲν γνωρίζεις ποία σὲ ἀναμένει τιμωρία.

Ἄλλ' ἡ νεᾶνις δὲν τὸν ἤκουε τρέχουσα δὲ κατέπεσεν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀδύνης, πλησίον τοῦ Ἰακώβου Τερράλ.

— Εἶναι πολὺ ἀργά! εἶναι πολὺ ἀργά! εἶπε τότε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀκακίας καὶ σύρξας τὸ ἄκρον τοῦ μαχαιρίου του ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ἵππου του ἀπέπτη καλπάζων, καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὑπὸ τὰς σκιὰς ἀψίδας τῶν δένδρων.

— Τὸ θάρρος μου ἐξηντλήθη, ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλσάβετ' ἤδη δύναμαι νὰ σὲ τὸ εἶπω Τερράλ φοβούμαι. Οἱ βρυχηθμοὶ αὐτοὶ μοὶ προαγγέλλουσι

τρομερὸν θάνατον! Ἰακώβε, δὲν μᾶς μένει οὐδὲν μέσον ν' ἀποφύγωμεν τὰ θηρία ταῦτα τῆς ἐρήμου;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἀπελπιστικῶς ὁ Τερράλ ὁ προδότης κατέσφαξε τοὺς ἵππους.

Ὁ Γοντράν ὤμωσεν ὅστις τοὺς εἶχεν ἤδη πλησιάσει, ἀποταθείς πρὸς τὸν Τερράλ μετὰ τῆς σκεπτικῆς ἐκείνης, δι' ἧς ἐχαρκτηρίζετο, ἀταραξίας, τῷ λέγει·

— Καὶ δὲν μένει εἰς; ἔδειξε δὲ τὸν προσηρτημένον τῇ κέδρῳ ἵππον· εἰς ποιῶν θόρυβον τεσσάρων, καὶ ὅστις ἔχει τὴν αὐτὴν ὥς ἡμεῖς ἐπιθυμίαν νὰ φύγῃ ἐντεῦθεν;

— Ἄλλ' εἶναι ὁ Δαίμονι σμμένος, ἀπαντᾷ ὁ Τερράλ μετὰ δειλίας.

— Προσπάθησον νὰ τὸν δαμάσῃς, Ἰακώβε· αὐτὸς μόνος δύναται νὰ πηδήσῃ τὸν κύκλον τούτων τῶν βρυχωμένων ζώων, τὰ ὅποια φαίνονται τόσον κατεστεινυμένα νὰ μᾶς ἐπισκεφθῶσι καὶ νὰ μᾶς προσφέρωσι τὰς τιμὰς τῆς ἐρήμου.

— Ἀδύνατον, αὐθέντχ, τῷ λέγει ὁ ἡμιδουλος,

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ὁ ἐπιδειξιώτερος ἱπποδαμ-
στὴς τῆς Ἀρίσπας, ἐπέμεινε λέγων μετὰ μειδιά-
ματος ὁ Κ. Φαβιέρ, καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἐκτείνης
τὸ ἀδύνατον πρὸς σωτηρίαν μιᾶς γυναίκος ;

— Θέλω τὸ προσπαθῆσαι, ἀπήντησε ψυχρῶς
ὁ Τερράλ. ὦ! ναί, δὲν εἶναι δίκαιον, ὁ Θεὸς νὰ
σᾶς ἐγκαταλείψῃ νὰ ἀποθάνητε οὕτω, Κυρία, ὅ-
μως ἡ τοσοῦτον ἀνθηρὰ, τοσοῦτον γενναία καὶ
τοσοῦτον θελκτική.

Καὶ ἐρρίφθη ἐνώπιον τῆς κέδρου.

Ἡ Ἐλισάβετ δὲν εἶχεν ἀκούσει τοὺς λόγους τού-
τους· προσεχίς δὲ μόνον εἰς τὰς κραυγὰς τῶν τί-
γρων.

— Γοντράν, φωνεῖ αἰφνης πρὸς τὸν σύζυγόν
της, ὑποσχέθητί μοι νὰ μὲ φονεύσης πρὶν ἢ συλ-
ληθῶ ὑπὸ τινος τῶν ἀγρίων τούτων ζώων.

— Ἀδυνατῶ νὰ σὲ ὀρκισθῶ ὅτι θὰ ἔχω τοσοῦ-
τον θάρρος, Ἐλισάβετ, τῇ ἀπήντησεν ὁ εὐγενής,
ἀλλ' ἰδοὺ τὸ σπλον μου· καὶ τῇ ἐξέτεινε τὸ μα-
κρὸν αὐτοῦ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἐδράξε
μετὰ ζέσεως.

— ὦ! θέλω δαμάσαι τὸν διαβολισμένον αὐτὸν
ἵππον, ἀνακράζει περιφοβὸς ὁ Τερράλ, καὶ δὲν θέλετε
αὐτοχειριασθῆ. — Ὁ κατεργάρης αὐτὸς Ἀκακίας εἴ-
ναι πλήρης κρίσεως, ὑπέλαβεν ὁ Γοντράν ῥίπτων
πéριξ του βλέμμα θεραπευτοῦ. Αἱ τίγρεις δὲν ἠδύ-
ναντο νὰ παραβῶσι τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόσχασίν
των, καὶ εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν
πηγὴν ταύτην νὰ ποτισθῶσιν· ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη
ὅτι μᾶς μένει καὶ ὁ *Δαιμονισμένος*.

— Ἀλλὰ σὺ, φίλτατέ μου, πῶς ἐλπίζεις νὰ
σωθῇς ; τὸν ἔρωτᾷ ἡ Ἐλισάβετ. Μήπως πιστεύεις
ὅτι θὰ συγκατατεθῶ ποτὲ νὰ φύγω μόνη, ἀφί-
νουσά σε, ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου ταύτης ;

— Φιλτάτη μου, τῇ ἀπήντησεν ὁ Γοντράν, ἐγὼ
εἶμαι κυνηγὸς καὶ θέλω ἐξέλθει τῆς ἀμυχανίας
ταύτης, ἀναβαίνων τὸ ὕψος ἐνὸς τῶν δένδρων
τούτων. Ἡ φυγὴ σου θέλει πολὺ μὲ ὠφελήσῃ,
διότι τὰ ζῶα θὰ μὲ λησμονήσωσιν ἀρεύντως καὶ
θὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τοὺς ἵππους τούτους τοὺς
ὁποίους· ὁ πιστός μου μαῦρος ἔσχε τὴν φροντίδα
νὰ ἐκκοιλιάσῃ. Τὴν δὲ πρῶτον ὅτε θὰ ὑποχωρήσουν,
θέλω σᾶς ἐπανεύρει εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ὁποίας μᾶς ἔ-
καμε νὰ παρακλίνωμεν ὁ ζηλευτὸς θεράπων μας.

Διαρκούντος τοῦ διαλόγου τούτου, ὁ ἡμίδουλος
ἐπλησίασε τὸν ἵππον, ὅστις χρεμετίζων, ἐξέβηλεν
ἀφροὺς καὶ περιστρέφετο ἐπὶ τῶν ἰγνύων του.

— Ἄπαξ νὰ ἀφῇθῃ, καὶ ἡ ὁσμὴ τῆς τίγρεως
θέλει δώσει εἰς τὰς κνήμας ταύτας ταχύτητα δέ-
κα λευγῶν κατ' ὥραν, παρετήρησεν ὁ Τερράλ.

— Ἀλλ' ἰδοὺ, ἰδοὺ αἱ τίγρεις! ἀνέκραξε μετὰ
φωνῆς σεντορείας ὁ Κ. Φαβιέρ, ἰδὼν τὴν μορφήν
καὶ τὴν εὐστροφὴν καὶ ἰσχυρὰν κίνησιν τινῶν ἐκ
τῶν ζώων τούτων, ὅπισθεν τῶν δένδρων τῆς πε-
διάδος φωτιζομένης ὑπὸ τῆς λάμπειας τῆς σελήνης.

Ἡ κραυγὴ αὕτη τοῦ ἐξορίστου ἐπέφερε φρικία-
σιν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῆς Ἐλισάβετ καὶ τοῦ Τερ-

ράλ· οὗτος ὅμως ἀνέλαβεν ἀμέσως, καὶ ἐνθαρρύν-
θεις φωνάζει βιαίως.

— Πρόκειται νὰ κερδήσωμεν στιγμὰς τινάς.
Λοιπὸν, Δέσποτα, βάλλετε πῦρ εἰς τὰ χόρτα· ἡ
τίγρις ὀπισθοπορεῖ ἀπέναντι τῆς φλογός· ἀνάψατε
πυρκαϊὰν ἐπὶ ἐκτάσεως τριῶν λευγῶν, θέλει μᾶς
χρησιμεύσει ὡς προμαχῶν ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐὰν ὁ
Θεὸς μεθ' ἡμῶν !

Ὁ Κ. Φαβιέρ ἔσπευσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν
συμβουλὴν τοῦ ἡμιδούλου, τὰ δὲ χόρτα, ἐφ' ὧν
ἀντανέκλων μέχρι τοῦδε οἱ κεχρυσωμένοι τῶν τί-
γρων ὀφθαλμοί, ἤρχισαν νὰ καίωνται.

Σμήνος τοιούτων τρομερῶν ζώων, (τὰ νῶτα τῶν
ὁποίων, πεποικιλμένα διὰ μελανῶν κηλίδων, ἐ-
σείοντο κυματοειδῶς) καταστέλλει τὰ πατήμα-
τα καὶ σταματᾷ ἐν μέσῳ τῶν ἀπροόπτων τού-
των φλογῶν· ἐνώπιον δὲ τοῦ ἀγνώστου τούτου
θεάματος, ἀντιπάλου ἀψηλαφήτου, ἅπαν τὸ στρά-
τευμα ὀπισθοπορεῖ μετὰ φρικιδῶν βρυχηθμῶν
λύσεως καὶ ὁδύνης.

— Οὐμασία ἐπίνοια, ἀνέκραξεν ὁ Κ. Φαβιέρ,
αἱ δὲ τίγρεις φαίνονται εὐδιάθετοι μᾶλλον νὰ διω-
χθῶσιν παρ' ἡμῶν ἢ νὰ μᾶς καταδιώκωσι !

— Θέλουν ἐπανελθεῖ μετ' ὀλίγον, λέγει ὁ Τερ-
ράλ σπεύδων νὰ συλλέξῃ τὸ ἐρίππιον καὶ τὰ
λοιπα λωρία ἐνδὸς τῶν θανατωμένων ἵππων. Εὐα-
ρεστηθῆτε ἤδη, Ἄν Γοντράν, νὰ λύσετε ἐκ τοῦ
δένδρου τὸν σωτηρὰ μας ὅπως ῥίψω ἀμέσως τὸ
δερμάτινον κάλυμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ τῶν φλογῶν λάμψις ἐθάμβωνε τὸν ἵππον τοῦ-
τον, ὅτε ὁ ἐξορίστος τὸν ἐπλησίασεν ὅπως λύση,
μ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μανιώδη λακτίσματα, τὸ σχοινίον
δι' οὗ ἦτο δεδεμένος εἰς τὴν κέδρον. Διὰ βιαίου
κινήματος κατέθεραυσε τὴν ἱμάδα του, ἀλλὰ τὸ
μαστίγιον τοῦ Τερράλ ἐσύριξεν ἀμέσως εἰς τὸν
ἄερα, καὶ ἐκπλεχθεν περὶ τὰς νευρώδεις του κνή-
μας, τὸν ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς ἄμμου ὡς παιδίον σκον-
οάπτων, οὕτω δὲ ὁ Ἰάκωβος κατώρθωσε νὰ
ρίψῃ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ δερμάτινον κά-
λυμμα.

Ὁ ἵππος ἀνωρθῶθη τότε τυφλός, ἀλλὰ ἐνῶ ἐ-
δίσταζεν εἰσέτι, ἀναπνέων πανταχόθεν διὰ τῶν
ῥωθῶνων του, ὁ ἡμιδουλος ἔσφιγξεν ἐτι μᾶλλον τὸ
δεσμὸν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἄνω χεῖλους του, καὶ
ἐκράτει τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου ἀνὰ χεῖρας.

Ἀκολούθως ἀμεριμνῶν διὰ τὰ μανιώδη τοῦ
ζώου τούτου λακτίσματα, ἔλαβε τὸ ἐπὶ τῆς ἄμ-
μου κείμενον βαρὺ ἐρίππιον καὶ ἐρρίψεν αὐτὸ
ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ *δαιμονισμένου*, ὅστις ἔχρε-
μέτιζε μανιωδῶς, αἰσθάνόμενος τὴν ἐπὶ τῶν πευ-
ρῶν του προστριβὴν τῶν πλατέων ἀναβολέων.

Τότε δὲ, ἐνῶ ὁ Τερράλ, ἀφοῦ ἔσφιγξε ὑπὸ τὴν
γαστέρα τὴν ὕγγλαν, προσεπάθει νὰ θέσῃ τὰς λω-
ρίδας τῶν πετρυστήρων του, ὁ Κ. Φαβιέρ ἔδρασε
ὑπεράνω τῶν ῥωθῶνων του ἐν σχοινίον ἐξ ἵππο-
τρίχων δίκην χαλινοῦ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Ἐλισάβετ ἀκούει
βρυχηθμοὺς τοσοῦτον πλησίους, ὥστε ἀνεπισιθίτως

θεωρήσασα εἰς τὸ σπῆλαιον, ἐξέβαλε κραυγὴν μετὰ τρόμου.

Ἡ πυρκαϊὰ δὲν εἶχεν εἰσέτι φθάσει εἰς τὰ πέριξ ξηρὰ καὶ πετρώδη τοῦ σπηλαίου τούτου. Τίγρεις τινὲς ἐκ τῶν τολμηροτέρων, ἀπολωλότα τοῦ στρατοῦ τέκνα, εἶδον ἐν τοίχῳ φλογῶν νὰ ὑψοῦται περὶ αὐτὰς καὶ νὰ τὰς περικυκλοῖ εἰς τρόπον δι' οὗ πᾶσα πιθανότης φυγῆς ταῖς εἶχεν ἀφαίρεθῃ.

Αἱ τίγρεις αὗται ἀναρρίχωνται ἐπὶ τῶν ἐτοιμοβόρων τοῦ σπηλαίου κρημνῶν, ὅπερ ὁμοιάζει κυσκιόρ τι κινήτων καὶ κυματοειδὲς ἢ ἐκτακτόν τινα πυραμίδα.

Ἐνὸμίζετις ὅτι ἡ συσσώρευσις αὕτη τῶν κρημνῶν καὶ τίγρεων ἔμελλε νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῶν σχεδὸν ἀπολελιθωμένων ὁδοιπόρων μας, ὡς ἐν μόνον γιγαντιαίῳ ζῶον.

Ἡ Ἐλισάβετ ἐθεώρει μὲ ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμοὺς τὸν Κ. Φαβιέρ, ὅστις ἔστρεψε τὸ πυροβόλον του περὶ τὰς χεῖρας μετ' ἐπιδεξιότητος κυνηγοῦ θλιβομένου ὅτι ἀπέτυχε σκοπεύων.

— Ἐμπρός! εἶναι καιρὸς ν' ἀναβῇ ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς μου λέγει ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν λόφον, ὅστις ὑπερέκειτο τῇ πηγῇ. Ἰάκωβε, μὴ ἐγκαταλείψῃς τὸ ἀτυχὲς τοῦτο ὄν' ἐὰν εἰς πυροβολισμὸς σε φανῇ ἀναγκαῖος ὅπως καταπύσῃ τὴν ὕδαριν τῶν πεποικιλμένων τούτων γατρονόμων, πρᾶξον τοῦτο ἐπὶ λογαριασμῷ μου — Ὡς, ἀπαντᾷ ἡ νεκρὴ ἐξαντλήσασα τὸ θάρρος της, αὐτὸς ὁ Γοντράν δὲν φοβεῖται τίποτε! — Ἐπρεπε νὰ φοβῆται δι' ὑμᾶς, δέσποινα, ἐψιθύρισεν ὁ ἡμίδουλος· ἀλλὰ ἡ ἀποθνήσκω ἢ θέλω σὰς σώσει.

Καὶ ἐν τῷ ᾧ αμα πηδᾷ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, καὶ σύρει τὸ καλύπτρον τοῦς πεπληρωμένους αἵματος ὀφθαλμοὺς τοῦ Δαιμονισμένου δέρμα.

Μανιώδης διὰ τὸ ἀσύνηθες τοῦτο βάρος ὁ Δαιμονισμένος, σείει βιαίως τὸ ἐφιππίον, ὅπως ἀπαλλαγῇ, ἀλλὰ ματαίως, διότι ἡ ὕγγρα ἔσφιγξεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν γαστέρα του.

Λυσσῶν, μὲ χαίτην ἀνορθουμένην, ἐστραμμένην περὶ τὸν τράχηλόν του καὶ μὲ βλέμμα ἐκθαμβόν, ἔστρεψεν αἰφνης τὴν κεφαλὴν καὶ ἐζήτησε νὰ δῇξῃ διὰ τῶν ὀδόντων τὰς κνήμας τοῦ ἀναβάτου του, ὅτε ὁ Τερράλ, ὡς ἀτρόμητος καὶ ἐπιδεξιὸς ἵπποδαμαστής, τὸν σύρει πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος καὶ ὑποτάξας αὐτὸν τὸν κατέστησεν ἀκίνητον, ἀλλ' ὁ ἵππος, λακτίσας ἐκ νέου αἰφνιδίως, διέγραψε καμπύλην μανιώδως καὶ ἐπικινδύνως, ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ ποδῶν, καὶ τέλος ἔκαμε πῆδημά τι ὅλως ἀπρόοπτον ὅπως ῥίψῃ τὸν ἀναβάτην του.

Ἡ πάλῃ ὑπῆρξεν ἐπιφοβός, κινδυνώδης καὶ πεισματώδης· κατ' αὐτὴν δὲ, ὁ Ἰάκωβος Τερράλ, ὠχρὸς, μὲ ἀπαστράπτοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ σῶμα εὐκαμπτον, τὰς κνήμας κεκαλυμμένας εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου, ἐπραγματοποιεῖ, χρωματιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀπχυγίσματος τῶν φλογῶν, τὴν εἰκόνα τοῦ ἀρχαίου Κενταύρου.

Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς προσβληθείσης ἀλτζονείας του, ὁ Δαιμονισμένος ἐπήδησε σχεδὸν πρὸς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης, καὶ ἐστάθη βιαίως ἐπὶ τινος κατεφόρου, ἀλλ' ὁ ἡμίδουλος ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ διετήρησε τὴν ἰσοσταθμίαν.

Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ἡ σειρὰ καὶ αὐτοῦ ὕψω; καταδείξῃ τὴν ἰσχύν του εἰς τὸν ἀτίθασσον τοῦτον ἵππον· καὶ δὴ ἤρωτρίωσε διὰ τῶν περυσιστῆρων τὰ καπνίζοντα καὶ αἱματώδη αὐτοῦ πλευρὰ, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν λίμνην καὶ τὸν ἔσυρε κολυμβητί· ὅτε δὲ ὁ Δαιμονισμένος, μὲ συρίζουσιν τὴν ἀναπνοήν, ἠθέλησε, φθάσας εἰς τὴν ἐτέραν ἀκτὴν, νὰ θλίψῃ τὸν ἀναβάτην του ἐπὶ ἐνὸς δένδρου, ὁ Τερράλ, κτυπῶν αὐτὸν ὀδυνηρῶς διὰ τῆς μολυβδίνης τοῦ μάστιγος, τὸν ἀπέτρεψε τοῦ δένδρου, καὶ τὸν ἔφερε καλπάζοντα παρὰ τῇ κέδρῳ ἐνθα ἔμενεν ἡ Ἐλισάβετ ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὸν ἐσταμάτησε φρίσσοντα καὶ πλήρη ἰδρώτος, διὰ μιᾶς φωνῆς ἐπιτακτικῆς, καὶ ἤρχισεν ἑκτοτε ν' ἀναγνωρίζῃ τὴν ἰσχύν του τὸ ἀγέρωχον τοῦτο ζῶον.

— Ἐλθετε, Κυρία! τὴν κράζει ὁ ἡμίδουλος, τὸ ζῶον ἐδαμάσθη.

Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα.

Αἱ δὲ τίγρεις τοῦ σπηλαίου κατ' ἀρχὰς ἐκπληχθεῖσαι ἐκ τοῦ θεάματος τῆς πυρκαϊᾶς τῆς πεδιάδος, ἤρχισαν νὰ ἐγκαρδιῶνται καὶ νὰ προσηλωσῇ τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνου λείας τῶν, ἣτις ἐρχάιντο ὅτι τὰς καταφρονεῖ.

Ἀλλὰ σκοπεύουσα νὰ φύγῃ, καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Γοντράν, ἡ Κυρία Φαβιέρ ἠσθάνθη τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά της σφοδρότερον καὶ τὴν ἀρρώστωσιν της ἰσχυροτέραν, ἀνχολογίζομένη τὴν φρίκην τοῦ θανάτου.

— Ἰάκωβε, λέγει εἰς αὐτὸν, σῶσον τὸν σύζυγόν μου. Ἐγὼ, εἶμαι γυνή, εἶμαι ὃν ἀνθρωπὲς, ἐνῷ ἡ ζωὴ τοῦ Γοντράν εἶναι ἀναγκαιοτέρα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τέκνου μας.

Εἰς τὰς ἐκφράσεις ταύτας, εἰς τὰς ἰκεσίας τῆς Ἐλισάβετ, ὁ Κ. Φαβιέρ, καίτοι πολλὸ ἀπέχων, διότι εἶχεν ἤδη καταφύγει ὑπὸ τὰ φυλλώματα ὕψι-κόμου δένδρου, ἠσθάνθη τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων αὐτῆς, καὶ στεντορεῖα τῇ φωνῇ ἀνέκραξε πρὸς τὸν Τερράλ.

— Ἰάκωβε, ἀπόσυρε τὴν γυναῖκα ταύτην!

Θ.

Ὁ Τερράλ κατελήφθη ὑπὸ σκληροῦ δισταγμοῦ. Εἶδε, μίαν τῶν τίγρεων πηδῆσασαν πρὸς τὸ ἔδαφος ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ σπηλαίου.

— Ἀκούσατέ μου, λέγει ζωηρῶς πρὸς τὴν νεανίδα, ἔχετε δίκαιον ἐὰν σὰς ἀποσπάτω ἀπὸ τὸν σύζυγόν ἔξω, εἶναι δυστύχημα· ὁ ἵππος ἐδαμάσθη, καὶ δύναται νὰ ὀδηγηθῇ παρ' ἄλλου ἀναβάτου. Ἐγὼ, δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἀξίαν, οὐδεὶς μ' ἀγαπᾷ, εἰς οὐδὲνα εἶμι χρήσιμος ἀφ' οὗτο ἡ αὐτοχρὴς γράει μὴτηρ μου ἐτελεύτησε· ἄλλως τε, γινώρίζω τὴν ἔρημον κάλλιον ἢ ὁ Δὸν-Γοντράν. Δι' αὐ-

τοῦ τοῦ ἵππου δύνασθε καὶ πρέπει ἀμφοτέροι να σωθῆτε.

Ἡ Ἐλισάβετ ἠσθάνθη τρέμουσιν τὴν καρδίαν της ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἡρωϊκῆς ταύτης ἀπαρνήσεως. Νὰ τὴν δεχθῇ, δὲν ἐδείκνυε πρὸς τὸν ἡμίδουλον φρικώδη ἀχαριστίαν; Ἀλλὰ μὴν ἀναμένων τὴν ἀπάντησίν της, ὁ Τερράλ ἔτρεξε πρὸς τὸ δένδρον εἰς τοὺς κλάδους τοῦ ὁποίου ἐκρύβη ὁ ἐξόριστος, καὶ ἀνέφερεν ἐκ νέου εἰς τοῦτον τὴν προσφωρὰν ἣν εἶχε κάμει πρὸς τὴν σύζυγόν του.

Ἀλλ' ὁ Κ. Φαβιέρ ἐσκέφθη ἐκ δευτέρου. « Ἐὰν ἀποθάνῃ ὁ Τερράλ, τὸ μεταλλεῖον ἀπώλετο δι' ἐμὲ, καὶ δὲν ἔνι ἀνθεῖξω νὰ ἐπιζήσω, ἐὰν μείνω πένης μετὰ ἐν τοσοῦτον ὠραῖον καὶ γλυκὺ ὄνειρον. »

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Δαιμονισμένος ὠπισθοπύρηνσε προδοτικῶς καὶ ἐσκόπει νὰ ὠθήσῃ τὸν ἀναβάτην του, ὅστις ὁμῶς προέλαβεν, καὶ ῥιφθεὶς ἀμέσως κατὰ γῆς μετ' ἐλαφρότητος, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, μολονότι τὸ ζῶον εἰσείετο ἐπικινδύνως χρεμετίζον ὥς τις νικηφόρος.

— Βλέπεις καλῶς, Κυρία, λέγει τότε ὁ ἐξόριστος πρὸς τὴν Ἐλισάβετ, καὶ ἐξηκολούθη νὰ τὸν ἱκετεύῃ νὰ ἀναχωρήσῃ ὅτι μόνον εἰς ἵπποθηρευτῆς μεξικανὸς δύναται νὰ σὲ σώσῃ, καὶ ὅτι ἂν ἐνδώσω εἰς τὴν παράκλησίν σου, ἀνωφελῶς θέλομεν ἀμφοτέροι ἀπολεσθῆ. Φύγετε! ἀναχωρήσετε! καὶ κατευδίδον! Ὅσον δι' ἐμὲ, μένω εἰς τὸ ἀγροτικόν μου τοῦτο ἀστεροσκοπεῖον, ἀναμένων εἰδῆσαις παρ' ὑμῶν.

Οἱ κρημνοὶ τοῦ σπηλίου κατέπιπτον ὑπὸ τὰ σώματα τῶν τίγρεων, αἵτινες ἐρρίπτοντο ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὠρύνοντο κλαυθμηρῶς περὶ τὰς ὑποτιθεμένας ἀγρίας γαλαῖς, τὰς ὁποίας ὁ μέλαψ Ἀκακίας εἶχεν ἀπαγχονίσει· αἱ μητέρες ἀνεγνώριζον τὰ τέκνα των.

— Ὁ Κύριος Μαρκέσιος ἔχει δίκαιον, Κυρία· ἀλλὰ ἀφῆτέ με νὰ σὰς ἐξασφαλίσω, λέγει ζωηρῶς ὁ ἡμίδουλος, καὶ σὰς ὁμνῶ καὶ ἐπιστρέψω ἀκολούθως νὰ εὕρω τὸν κύριον! — Εὐγενῆς καρδιά! ἐψιθύρισεν ἡ Ἐλισάβετ, τὶ τῷ ἔκαμα νὰ ἀζίζω τοσαύτην ἀφοσίωσιν;

Καὶ λαβὼν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ἵππου.

— Σφίγγον τὸν Τερράλ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν βραχιόνων σου, ἀνέκραξεν ὁ Κ. Φαβιέρ εἰς τὴν σύζυγόν του ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ δένδρου ἐπὶ τῶν κλάδων τοῦ ὁποίου προεφυλάττετο ὠπλισμένος δι' ἐνὸς μαχαίριου καὶ μίας καρβίνας.

Ἡ Ἐλισάβετ ὑπήκουσε μηχανικῶς, ὁ δὲ Ἰάκωβος κατέστη ὡχρὸς ὥς ὁ θάνατος. Ἀπέσπασε δὲ ἀμέσως τὸ σχοινίον μεθ' ὃ εἶχε δεδεμένον ἐπὶ τῆς κέδρου τὸν Δαιμονισμένον, ἔπειτα δὲ τῷ ἔδωκε ἐν κτύπημα διὰ τῶν πτερνιστήρων, τὸ δὲ ζῶον μανιακὸν, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὁρμητικῶς πρὸς τὸ στέλεχος ἐνὸς δένδρου συντριβέντος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Πρόσεχε! ἔκραξε μακρόθεν ὁ Γοντράν.

— Νὰ ἀπολεσθῶμεν ἐνταῦθα, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του, πλησίον του λέγει καταπεπληγμένη ἐκ τοῦ ὁρμητικοῦ τούτου τρεξίματος ἡ Ἐλισάβετ.

— Μὴ φοβεῖσθε ποσῶς, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ δαμαστής.

Ἄμμος, χῶματα, ξηρὰ δένδρα, ἀνεπέτων ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου, ταχέα ὡς τὰ βέλη.

Τὸ μέρος τοῦτο τῆς πεδιάδος, ἥτις προεῖχε τῶν λόφων καὶ τοῦ πλήθους τῶν δένδρων, δὲν εἶχεν εἰσέτι προσβληθῇ ὑπὸ τῶν φλογῶν, αἵτινες ἐσύριζον καὶ ἤφριζον ὡς τις παλίσροια ἐξογκουμένη.

Ὁ Δαιμονισμένος δὲν ἀπείχε πλέον ἢ δέκα βήματα τοῦ στελέχους τοῦ δένδρου, ὅπου ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε συντρίψει τὴν κεφαλὴν του.

Ἀμέσως τότε ὁ ἄξιος ἀναβάτης καλύπτει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ζώου διὰ τοῦ δέρματος ὅπερ ἐκράτει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ, ὁ δὲ ἵππος, ἀγριευθεὶς ἐν τῇ τυφλότητί του, ἔκαμε ἐν βῆμα πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, αἰσθανόμενος τὸ ὀγκῶδες τοῦτο κάλυμμα παρὰτιθέμενον μετὰ τοῦ δένδρου καὶ τοῦ βλέμματός του, ἔκτοτε δὲ, ἐξηκολούθησεν ἄνευ ἐναντιώσεως τὴν διεύθυνσιν ἣν τῷ ἐπέβαλεν ὁ νικητὴς του.

Ὁ δὲ Κ. Φαβιέρ τοὺς εἶδε μετ' ὀλίγον καλυπτομένους ὑπὸ λαίλαπος κοινορτοῦ.

Ἀλλὰ ὁ ἀτυχὴς οὗτος ὁρῶς ἐπέδειξεν εἰς τὰς τίγρεις τὴν ὁδὸν ἣν ὠρεῖλον νὰ ἀκολουθήσωσι, καὶ ἔπαν τὸ στράτευμα, ἐρρίφθη ὡς σμῆνός τι ὀρυόμενον κατὰ τῆς πορείας τοῦ Δαιμονισμένου.

Ὁ Ἰάκωβος Τερράλ ἐν τούτοις οὐδέποτε ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος· διέσωζε τὴν γυναῖκα, ἥτις, δι' αὐτὸν ἀντικαθίστα τὸν κόσμον ἅπαντα· ἠσθάνετο τὴν κόμην του ἐπιψάβουσιν τῆς Ἐλισάβετ τὴν πνοήν, ἠσθάνετο τοὺς μαγευτικοὺς βραχίονας τῆς νέας ταύτης Γαλλίδος, σειομένους περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, ὅστις νὰ τὴν βλέπῃ μόνον μέχρι τοῦδε ἐθεώρει ὡς εὐδαιμονίαν του.

Καὶ ὁμῶς τῶν τίγρεων οἱ βρυχηθμοὶ προσέβαλλον ἐπὶ πλέον ὥς τις ἐπικήδειος κωδωνορουσία τῇ Κ. Φαβιέρ τὰ ὦτα.

— Ἰάκωβε, ἀκούεις τὰς κραυγὰς τῶν μανιωδῶν τούτων τεράτων; ἐψέλλιζε μετὰ διατρεμούσης φωνῆς. Ὡ! δὲν τολμῶ νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν, ἐκ φόβου μὴ τὰ ἴδω ἔτοιμα νὰ μὰς σπαράξωσι!

— Κυρία, εἶμαι τοσοῦτον εὐτυχὴς φερόμενος μεθ' ὑμῶν ἐπὶ τοῦ σχεδὸν μανιακοῦ ἐκ τοῦ φόβου τούτου ἵππου καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἀέρα δροσίζοντα ὡς τι κύμα τὴν διακαίουσιν κεφαλὴν μου, ὥστε λησμονῶ τὰς τίγρεις, τῇ ἀπαντᾷ ὁ ἡμίδουλος.

— Ἀλλ' ὁ ἵππος οὗτος ἀπέκαμεν ἐκ τοῦ κόπου· πλησιάζει νὰ καταπέσῃ ὑπτιος καὶ νὰ μὰς παραδώσῃ!

— Ὁ Δαιμονισμένος; Ὡ! ὄχι, δέσποινα. Ἰδέτε! ἡ πνοή του δὲν διακόπτεται! τὸ δῆγμα του μόλις ἔδρωσε· εἶναι εὐγενὲς ζῶον!

— Εἶναι ἄγνηθε, ὡς λέγουν, Ἰακώβε, ὅτι οὐτε τῆς ἐλάφου αὐτῆς ἡ ὠκυποδία δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ πηδήματα τῶν τίγρεων καὶ τῶν λεοπαρδάλεων;

— Δέσποινα, δὲν δύναμαι νὰ σκεφθῶ τὸν κίνδυνον τοσοῦτον ἀδύνατον μὲ φαίνεται τὸ νὰ μὴν σὰς σώσω! εὐχαριστῶ κάλλιον τὸν ὕψιστον καθὼς μοι ἀπεστείλε τὴν περιστάσιν ταύτην νὰ σὰς βοηθήσω. Ὁνειρεπολὺ ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ὁ τρομέρος οὗτος δρόμος μας δὲν θέλει τελειώσῃ οὐδέποτε, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἡδυνάμην οὕτω, μόνος μεθ' ὑμῶν μέχρι περάτων τοῦ κόσμου νὰ προβῶ!

— Ἰακώβε, σὲ ἰκετεύω, τὸν διακόπτει ἡ νεᾶνις μετὰ συντόνου φωνῆς, ἰδὲ μὴ αἱ τίγρεις πλησιάζουν πρὸς ἡμᾶς.

Ὁ δαμκστής ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ δύο τῶν ἀγρίων τούτων ζῶων θεωρεῖ προπορευόμενα τοῦ λοιποῦ σμήνους καὶ διαγράφοντα τοσοῦτον γιγαντιαία πηδήματα, ὥστε μετ' ἐλίγον ἡ ἐφλεγμένη πνοὴ τῶν ἤθελε προσβάλλει τοὺς ὄνυχας τοῦ ἵππου, ὅστις ἐδιπλασίαζεν ἐν τῇ μανίᾳ του τὸ ἀπληπισμένον κάλπασμά του. Οἱ πόδες του κατέβληθον τὴν γῆν καὶ ἐπέτῳν ἄλλ' εἰς ἑκαστον πῆδημα τῶν τίγρεων, ἡ διαχωρίζουσα τὸν Δαιμονισμένον ἀποστάσις ἡλαττοῦτο.

Φρικιάσις τις συνέβληψεν τὸ πρόσωπον τοῦ ἱππλάτου.

Πραγματικῶς, ἐσκέφθη, ἐντὸς τριῶν λεπτῶν εἰς τῶν τρομερῶν τούτων διωκτῶν δύναται νὰ ῥίψῃ τοὺς ὄνυχάς του ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ἵππου.

Ἰππλισεν ὅθεν ἀμέσως τὴν καραβίαν του καὶ ἐσκόπευσε τὴν πλησιεστέραν τίγριν, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ ἀχαλίνωτον τοῦ ζώου του.

Τὸ καταδιώκον ζῶον κτυπηθὲν διὰ τῆς βολῆς τοῦ ἡμιδούλου μεταξὺ τῶν δύο ὀφθαλμῶν του, ὤθησε φρικώδη βρυχηθμόν καὶ ἐπεκάθησεν ἐπὶ τῶν νευρωδῶν του κνημῶν τὸ δ' ἑτερον ἐστάθη ὀμέσως ἀνήσυχον, ὥσαντι περιμένον τοὺς συντράφους του.

Ἡ δ' Ἐλισάβετ, βλέπουσα τὴν ἀπειλὴν τοσοῦτον πλησιάζουσιν ἡσθάνετο συρρέον ἅπαν τὸ αἷμα εἰς τὴν καρδίαν της. Ἐνεθαρρύνθη μὲν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη αὐτῆς σκέψις καὶ ὁ πρῶτος της λόγος ἀνεφέροντο εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Τὶ ἀπέγινε ὁ Γοντράν ἐν μέσῳ τῶν θηρίων τούτων; ἠρώτησε.

— Εἶν' εὐτυχὴς, Κυρία, τῷ ἀπαντᾷ ὁ Τερράλ μετὰ μειδιάματος θλιβερωτάτου, διότι λησμονεῖτε τοὺς κινδύνους ὑμῶν ὅπως σκεφθῆτε ἐπὶ τῶν κινδύνων ἐκείνων. Ὡ! διατὶ ὁ παρ' ὑμῶν ἀγαπώμενος οὗτος ἄνθρωπος νὰ κατέχεται τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ χρυσοῦ ὥστε νὰ ποθῇ ἄλλοτρίαν, εὐδαιμονίαν ἀντ' ἐκείνων ἃς ἔχει ἐπὶ χεῖρας;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ φλόξ τῆς πεδιάδος ἤναπτεν πρὸς τὴν διεύθυνσίν των καὶ προώδευεν ὡς δύο σειραὶ πυρῶν παμμεγέθων.

Ὁ ἱππλάτης ὁμως προσεπάθει νὰ φθάσῃ ἕνα λόφον ὑψούμενον ἐνώπιόν των κατὰ μὲν τὴν βᾶσιν

βραχύνῃ, κατὰ δὲ τὴν κορυφὴν δενδρώδῃ. Αἱ δὲ τίγρεις, ἐννοοῦσαι ὅτι ἡ λεία τῶν ἐκινδύνους νὰ ταῖς διαφύγῃ, ἐδιπλασίασαν τὴν ταχύτητα καὶ ὁρμὴν των. Ὁ Τερράλ διήκουσε τοὺς βρυχηθμούς των πληροῦντας τὰ ὦτά του ὁ ἵππος του διέσχισε τὸν ἀέρα ὡς πτέρυξ ἀετοῦ, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ἡσθάνετο λυομένους τοὺς βραχίονας τῆς Ἐλισάβετ. Στρέψας δὲ τὴν κεφαλὴν, εἶδε τῆς νεάνιδος τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς ναρκώσεως.

— Εἰσέτι ἐλάχιστον θόρρος, Κυρία, τῇ λέγει, καὶ φθάνομεν τὸν λόφον. Ἡ φλόξ θέλει παύσῃ εἰς τοὺς ξηροὺς τούτους κρημνοὺς, ἐννοούμενοι δὲ οἱ δύο αὐτῆς βραχίονες θέλουν ὑψώσῃ ἐν προτοίχισμα μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν τίγρεων.

Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἡσθάνετο, δὲν ἤκουε τι πλέον. Τότε ὁ δύστηνος Τερράλ κόψας τὸ ἐπιλαίμιον τῆς Κυρίας Φαβιέρ, τὸ ἔφερε περὶ τὴν ὀσφύν του καὶ τὸ ἔδρασε πρὸς τὸ ἐφίππιον· ἔπειτα δὲ μανιωδῶς κεντήσας διὰ τῶν πτερνηστήρων τὸν Δαιμονισμένον, ἠρέθισεν ἐτι μᾶλλον τὴν γοργότητά του, καὶ τὸν κατέστησεν ἑναερίως ὁρμητικόν. Ἐντὸς δὲ δύο λεπτῶν διὰ καλπάσματος ἀνηκούστου φθάνει εἰς τὸν λόφον ἀκριβῶς ἐγκαίρως, διότι αἱ δύο πτέρυγες τῆς φλογὸς διεσταυρώθησαν, καὶ ὅτε ἔστρεψε ὀπισθὲν του, κατατρομαγμένος ἐκ τῶν ὑπερφυσικῶν κραυγῶν τῶν τίγρεων, εἶδεν αὐτάς νὰ πηδῶσιν ὡς ἄμορφά τινα φαντάσματα, ἐντὸς τῆς παραδόξου ταύτης ἀνθρακίᾳς καὶ νὰ καταπίπτωσι καίόμεναι.

Ὁ ἡμιδούλος ὅθεν ἐτήρησε κάλλιστα τὴν ὑπόσχесίν του· διέσωσε τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου του.

Ἐκάθησε τότε μετὰ προφυλαξέως τὴν Κ. Φαβιέρ εἰς τοὺς πόδας ἐνὸς δένδρου, ἀφοῦ τὴν ἐκάλυψε διὰ τοῦ ἐπανωφορίου του· ἥτο δὲ αὕτη ἀπονεαρκομένη καὶ εἰς κατὰστασιν ἐξασθενήσεως καὶ ἐξαντλήσεως θλιβεράς.

Ὁ Τερράλ ἐπηρύνησεν ἐπ' αὐτῆς, μέχρι τῆς πρωίας, μετὰ πάσης ἐκείνης τῆς προθυμίας τοῦ ἔραστοῦ μᾶλλον ἢ τοῦ ἀφωσιωμένου θεράποντος. Ἡ δ' Ἐλισάβετ δὲν συνῆλθεν ἐκ τῆς προσβολῆς ταύτης ἢ ὅπως καταληφθῇ ὑπὸ πυρετοῦ. Ὁ Τερράλ τὴν ἤκουε κρᾶζουσιν τὸν Γοντράν μεγαλοφῶνως ἢ παροτρύνουσιν δι' ἐπιφωνήσεων σπασμωδικῶν τὸ κάλπασμα τοῦ Δαιμονισμένου. Τσαῦται βίαιαι συγκινήσεις εἶχον καταβάλλει τὴν λεπτὴν αὐτὴν φύσιν.

I.

Διηλθοὺν οὕτως ὀκτὼ ὀλέθριαι ὥραι.

Ἡ πυρκαϊὰ τῆς πεδιάδος ἀπὸ πολλοῦ χρόνου εἶχεν ἀποσβύσει, τὸ δὲ δάσος κατέστη εὐρείαι τις ἐστία τέφρας ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· τότε δὲ καὶ ἡ Κ. Φαβιέρ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, τοῦ πυρετοῦ τη; καταπαύσαντος.

Τὸ βλέμμα της ἀπῆντησε τὸ βλέμμα τοῦ Τερράλ ὅπως τεταραγμένου ἐκ τῆς ἀγωνίας.

— Ποῦ εἶναι ὁ Γοντράν; τὸν ἐρωτᾷ μετὰ φωνῆς ἐξησθενημένης· μᾶς ἐπανεῦρεν;

— Όχι, Κυρία, τῇ ἀπαντᾷ ὁ ἡμίδουλος.

— Καλὰ, καὶ πῶς δὲν ἔτρεξας ἀκόμη πρὸς βοήθειάν του, ὡς μ' ὑποσχέθηκες, Ἰάκωβε;

— Καὶ ἠδυνάμην νὰ ἐγκαταλείψω ὑμᾶς, καταβλημένην, πᾶσχουσαν, πυρρῆσουσαν, εἰς τὴν ἔρημον ταύτην θέσιν; ὑπέλαβεν οὗτος μετὰ θρηνώδους τόνου ἐπιπληξέως.

— Πολλὰ καλὰ ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἐμοῦ! τῷ λέγει πικρῶς ἡ Ἐλισάβετ. Ἀλλὰ εἶμαι ἢ οὐ δέσποινά σου; δὲν ὑποσχέθηκες νὰ ἐπιστρέψῃς παρὰ τῷ κυρίῳ σου, ἅλλα μ' ἔθετες ἐκτὸς κινδύνου!... Ἐνόησαι κακῶς, ἢ ἠθέλησες; ν' ἀπατήσης ἀμφοτέρους; Δύνασαι νὰ διαψεύσης τὰς ὑποσχέσεις σου; ἐξηκολούθει ἐρεθιζομένη ἐπὶ πλέον.

— Ἀλλὰ, δέσποινα, ὁ κύριός μου εἶναι γενναῖος, ὠπλισμένος, καὶ δύναται νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ παντός ὑπέλαβεν ὁ ἡμίδουλος κατατεθλιμμένος, ἐνῶ ἂν σὰς ἐγκατέλιπον, καὶ σὰς κατελάμβανον συμμορίαὶ Ἰνδῶν ἢ δασοκλεπτῶν, ὁ Κ. Φαβιέρ ἤθελε μὲ ἐξοντώσει καὶ δικαίως διὰ τῆς ὀργῆς του.

— Θεοφρίδα πρόφρων, ὑπέλαβεν αὕτη μετὰ σφοδρότητος, διότι καύσων πυρετώδης τὴν κατείχεν εἰσέτι καὶ διετάραττε τὸ πνευμά της, τὸ συνήθως τοσοῦτον ὑγεῖς καὶ δίκαιον. Κατέστη λοιπὸν προδότης, ἄπιστος δούλος; Θέλεις ν' ἀφήσῃς τὸν Γοντράν ἐν τῇ ἀπωλείᾳ; σὺ φοβεῖσαι νὰ καταφρονήσης τὸν θάνατον, ἐνῶ ἐκεῖνος τὸν ἀψήφησε ἵνα μᾶς ἀφήσῃ νὰ φύγωμεν;

— Μ' ἐκλαβάνετε, ἀναμφισβόλως, ὡς συνομώτην τοῦ Ἀκακίᾳ, δέσποινα, τῇ λέγει ὁ Τερρᾶλ, καὶ ἐντοσοῦται ἐὰν μὲν, τὸ κάμω ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς ὑπονοίας μὴν ὁ ἄθλιος οὗτος περιστρέφεται ἐνταῦθα καὶ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

— Ἰάκωβε Τερρᾶλ, ἡμίδουλε τοῦ συζύγου μου, σὲ διατάττω νὰ ὑπάγῃς πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ κυρίου σου, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἐλισάβετ ἐρεθισμένη ἐκ τῆς ἐπιμονῆς ταύτης, δι' ἣν ἐδιπλασίαζε τὰς ὑποψίας της.

Ἀλλὰ βλέπουσα τὴν δριμύτιαν ἐκφραστικότητος τῆς θλίψεως, ἣτις διεγράφετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πιστοῦ ἡμιδούλου, ἡσυχύθη διὰ τὴν σφοδρὰν αὐτῆς ἐπιταγὴν, καὶ βυθισθεῖσα εἰς δάκρυα.

— ὦ! εἶμαι ἄφρων καὶ τρελλή, τῷ λέγει, Ἰάκωβε, συγχώρησόν με! σὲ καταδικάζω, σὲ τὸν τοσοῦτον ἀφωσιωμένον, τοσοῦτον γενναῖοφρονα ὑπὲρ τοῦ Γοντράν καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ!

— Ὑπὲρ ὑμῶν, Κυρία! τῇ ἀπαντᾷ ζωηρῶς ὁ Τερρᾶλ, τίποτε δὲν ἔκμα ἢ ὑπὲρ ὑμῶν. Ἡ ἐλαχίστη τῶν ἐπιθυμιῶν σας, εἶναι δι' ἐμὲ βασιλικὴ διαταγή. Εἰμὶ ἔτοιμος νὰ σὰς ὑπακούσω, ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ μ' ἀναγκάσητε νὰ σὰς ἐγκαταλείψω ἀπροστάτευτον καὶ ἄνευ προφυλάξεως ἐντὸς τῆς ἐρημώσεως ταύτης, ἄλλως τε ἤθελον ἀναζητεῖ τὸν Δὸν-Γοντράν καὶ ἐντὸς τῶν ὀνύχων τῶν τίγρεων.

— Καλὰ, Ἰάκωβε, ἐπανέλαβεν ἡ εὐγενὴς γυνὴ ἀκουσέ με λοιπὸν! Ἀδυνατῶ νὰ ἐμμένω εἰς τὴν

ἀμφιβολίαν μου ταύτην. Ὁρεῖλω καὶ συρομένη διὰ τῶν γονάτων νὰ ἐπιστρέψω πρὸς τὴν λίμνην· τοῦτο εἶναι τὸ χρέος μου!

— Ἔστω! δέσποινα, τῇ λέγει ὁ ἡμίδουλος· δὲν ἔχω δικαίωμα τι ν' ἀντιτάττωμαι πρὸς τὰς θελήσεις σας· ὅπου ὑπάρχετε, θέλω ὑπάγει· ὁ ἵππος ἀνεπαύθη ἀρκούντως καὶ θέλει μᾶς φέρει εἰς τὴν ἐπάρατον αὐτὴν θέσιν, ὅπου ὁ Ἀκακίας ἐνόμιζεν ὅτι ἀνῆγειρε τοὺς τάφους μας.

Ἡ Κυρία Φαβιέρ, ὅσον καταβλημένη καὶ ἂν ἦτο, ἀνέβη τὸν ἵππον, ὁ δὲ ἡμίδουλος ἐκαθίσεν ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἐλισάβετ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸ κάλπασμα, ἐβαδίζον ἀργῶς ἀκολουθοῦντες τὴν διὰ τῶν λόφων διαγεγραμμένην ἰδιοτρόπως κυμπύλην, μάλιστα, ἵνα τοῦ τρίασμα τῶν δένδρων προφυλάττῃ τὴν νεάνιδα ἐκ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος.

Μόλις ὠδυσαν ἡμίσειαν ὥραν, καὶ ἀκούουν ἀντηχοῦντα βήματα ἵππου ἐπὶ τῶν πετρῶν μᾶς παρκαμμένη; ἀτραποῦ· ὁ Τερρᾶλ ἐσταμάτησεν ἀμέσως τὸν ἵππον του, καὶ περιέμεναν εἰς τὴν ἔκραν ἐνὸς δάσους, ὅθεν ἠδύναντο νὰ ἴδῃ περυσισζόμενον τὸν νέον ἱππέα, ἐχθρὸν ἢ φίλον.

Ἄμα δὲ ὁ ἵππευς, οὗτος ἐφάνη, ὁ Τερρᾶλ καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἐξέβηκαν συνάμα ἐκπληκτον ἀναφωνήσιν.

Ἦτον ὁ μέλαψ Ἀκακίας ὅστις, ἐπίσης, ἐπανήρχετο εἰς τὴν λίμνην τῶν τίγρεων ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἐκδικήσεώς του. Ἐκτίρτησεν καὶ οὗτος ἀπὸ ἐκπληξιν εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀκινήτου τούτου ζεύγους, καὶ ἤθελε νὰ στρέψῃ τὰς ἡνίας, ὡς ἐνώπιον φαντασμάτων ἐκδικητικῶν· ἀλλὰ βλέπων μόνον τὸν ἡμίδουλον μετὰ τῆς κυρίας Φαβιέρ, ἀμέσως κτηνώδης· χαρὰ ἀπῆστραψεν ἐπὶ τῆς ἐθενίνης ὥσ' ὅς του.

— Ἄ! εἶσαι σὺ, σύντροφε; τῷ ἔκραξε· σὺ ὠφεληθεῖς ἐκ τῆς πανουργίας ἐμοῦ, ἐνεπιστεύθης τὸν δεσπότην σου εἰς τὰς τίγρεις, καὶ ἐκράτησες δι' αὐτὸν τὴν δέσποιναν. Δὲν ἠπατώμην λοιπὸν κατακρίνων σε ὅτι τὴν ἀγαπᾷς. Λοιπὸν δὲν με καταφρονεῖς, ἀλλὰ μ' ἐφθόνεις ἐκ ζηλοτυπίας.

Ὁ Τερρᾶλ ἐκπληγθεὶς ἐκ τοῦ χονδροειδοῦς τούτου σαρκασμοῦ γενομένου ἐνώπιον τῆς Ἐλισάβετ, δὲν ἀπῆντα ποσῶς.

— Ἦδη αἱ τύχαι εἰσὶν ἴσαι μεταξὺ ἡμῶν! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀκακίας.

Καὶ λαβὼν τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του διὰ τῶν ὀδόντων, διότι ἡ ἡκρωτηριασμένη χεὶρ του ἦτο περιτετυλιγμένη ὑπὸ ὑψασμάτων καθημαγμένων ἔλαβε μακρόν τι πιστόλιον ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπιπίου του, ὅπου ὑπῆρχε καὶ μία μεγάλη λάγηνος μὲ ὕδωρ, καὶ ὠπλισε διὰ τῆς ἐτέρας του χειρὸς κραυγάζων.

— Ἄ, ἴδωμεν, ἀδελφε Τερρᾶλ, ἂν ἦσαι ἐπίσης ἄξιος σκοπευτῆς ὡς εἶσαι ἐπιδέξιος ἱππέυς.

Ὁ ἡμίδουλος ἠσθάνετο τὸ λογικὸν του ταλαντευόμενον ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου του. Εἶχε καὶ οὗτος ἐν πυροβόλον, ἀλλ' ἦτον ὅπλον ἀνωφελές, διότι τῷ ἔλειπεν ἡ πυρίτις. Τί ποιητέον; Ἀπε-

φάσις νὰ βιάσῃ τὸν ἵππον του εἰς πηδήματα τερατώδη, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ἀκακίας ἤθελε σκοπεύει. Ὁ δολοφόνος προσχώρησε μὲ μορφήν συνεσπασμένην ὑπὸ ἐκφραστικότητος ἀδυσωπήτου μίσους.

— Ἐπρεπε νὰ πληρώσω εἰς τὸν δεσπότην αὐτὸν τὸ χρέος τῆς τεθλασμένης ταύτης χειρὸς μου, λέγει· ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Τερράλ ἀντικαθίστα αὐτὸν παρὰ τῇ Δόνα-Ἐλισάβετ, πρέπει νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ἐπίσης καὶ παρὰ τῷ πτωχῷ δούλῳ Ἀκακίᾳ!

Ὁ δὲ Τερράλ δὲν εἶχε πλέον δύναμιν οὔτε μίαν νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐσωσε τὴν Ἐλισάβετ διὰ νὰ ἴδῃ αὐτὴν πίπτουσαν ὑπὸ τὴν ἐκδίκησιν αὐτοῦ τοῦ ἀθλήου! ἡ ἰδέα αὕτη τὸν καθίστα μανιώδη.

Ἡ νεανίς ὑπεμειδία τότε ἐκ τῆς φρίκης καὶ κλίνουσα τὸ κατάψυχρον μέτωπόν της πρὸς τὸ οὐ τοῦ ἡμιδούλου.

— Ἰάκωβε, τῷ λέγει μετὰ φωνῆς σχεδὸν ἀνεπαισθήτου, μὴ φοβεῖσαι, διότι ἔχω εἰς τὴν χεῖρά μου ἓν ἐγχειρίδιον τὸ ὁποῖον μ' ἔδωκεν ὁ Γοντράν.

Καὶ ἡ λεπτὴ χεὶρ της ἔσφιγγε τὴν λεπίδα τῆς μαχίρας, καθ' ἣν στιγμήν ὁ μαῦρος ἐσκόπει τὸν Τερράλ εἰς τὸ στήθος μετὰ μίσους ἀκαταβλήτου.

Ἀλλ' ἀμέσως εἰς λάθος ἐσύρσεν εἰς τὸν ἀέρα, ἐκ τοῦ ὅπου τοῦ δένδρου ὑφ' ὃ ἴστατο ὁ δούλος καὶ φθάσας περιστράφη ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς του περὶ τὴν χονδρὴν αὐτοῦ ὀσφύν. Κατὰ συνέπειαν ἡ βολὴ τοῦ πυροβόλου ἀπέτυχε, ἡ δὲ σφιγρὰ ἀπώλετο εἰς τοὺς κλάδους μιᾶς ὄρου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἀνθρωπὸς τις ὄρμα κατὰ τοῦ οὐτιδανοῦ, πηδᾷ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ἵππου του, καὶ συλλαβὼν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τοῦ σώματος τὸν Ἀκακίαν, τοῦ ἐτέφερε σφίγγιμον μηχανικόν. Ἐπειτα πρὶν ἢ ὁ μέλαψ δυνηθῇ ν' ἀπαλλαγῇ, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγνωρίζει τὸν δεσπότην του, τοῦ ἀπροσπᾷ τὸ πιστόλιον καὶ τῷ καταφέρει δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κτύπον τοσοῦτον σφοδρὸν ὥστε κατέπεσεν ὡς τις ὄγκος ἀδρανῆς καὶ καθημαγμένος, εἰς τὸ βάθος τῆς χαράδρας ἣτις περιεκύκλου τὸ δάσος.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ὑπῆρξε ταχεῖς ὡς ἡ ἀστραπή. Ὁ δὲ εὐγενὴς προσῆλθεν εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Ἐσώθης! ἐσώθης! τὸν ὑποδέχεται λέγουσα μετὰ συγκινήσεως καὶ ὁρμημάτων δακρυρροούντων ἐκ χαρᾶς.

— Φιλτάτη μου, τῇ ἀπαντᾷ ὁ Γοντράν, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι αἱ τίγρεις εἰσὶν ἀφρημέναι ὡς οἱ ἀκαδημαϊκοὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἐνησχολήθησαν τοσοῦτον ἐνθέρμως ὅπως καταφάγωσιν τοὺς ὑπτίους ἵππους μας, ὥστε προσιποῖνθησαν πιστεύω, ὅτι δὲν μ' εἶδον. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶμαι ὀρεκτικὸν κομμάτι, ὥστε δὲν κατάρθωσα νὰ τὰς ἀποσπάσω ἐκ τῆς εὐωχίας των, διότι οὐδέμια κατεδέχθη νὰ μὲ διασχεδᾷ διὰ τῆς συντροφίας της. Ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς των ταύτης, τὰς ἐγκάτελιπα ἄνευ τῆς ἐλαχίστης μνησικακίας

καὶ ὀλίγον ἐφρόντισα ν' ἀνανεώσω στενωτέρας σχέσεις μετ' αὐτῶν.

Ἀφοῦ δὲ δ. ἤλθον τὸ λοιπὸν τῆς νυκτὸς δαίπνων ὡς οἱ μαρκέσιοι τῆς ἀντιβασιλείας, αὗται εἶχον ἀποχωρήσει πρὸς τὴν κατοικίαν των ἅμα τῇ αὐγῇ. Ὡφεληθεὶς ἐκ τῆς ἀπουσίας των, κατέβην ἐκ τοῦ δένδρου μου ὅπως ἀπομακρυνθῶ μετὰ ταχύτητος οὐραγγοῦτάνου τῆς μαγευτικῆς ἐκείνης θέσεως διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέρος ὅπερ σὰς εἶδα ἀκολουθοῦντας. Ἰπάρχει Θεὸς διὰ τοὺς αὐθάδεις. Ἀπῆν-τσα μίαν τῶν ἡμιόνων μας ἣτις ἐκ φόβου εἶχε φύγει καὶ ἣτις μὲ ἐκόμισεν ἀβλαβῶς μέχρι τῆς στροφῆς τοῦ βράχου τούτου· ἐφθασα δὲ ἀκριβῶς καὶ καταλλήλως, ὅπερ δὲν εἶναι πλέον σῦνηθες εἰς τοὺς συζύγους. Κερδίζω μάλιστα πλέον μὲν ἓνα ἵππον, ἔλαττον δὲ ἓνα μαῦρον.

Φωνὴ θρηνηδῆς ἐξερχομένη τῆς χαράδρας διέκοψε τὴν εὐφύῃ αὐτὴν ὁμιλίαν ἀκατανόητον διὰ τὸν Μεξικανὸν Τερράλ, ἀξιοθαύμαστον δὲ διὰ τὴν Γαλλίδα Ἐλισάβετ.

— Τελειώσατέ με, δι' εὐσπαλγχνίαν! ἔκραζεν ὁ Ἀκακίας.

— Ἄς τῷ κάμωμεν τὴν χάριν ταύτην, λέγει συγκινηθεὶς ὁ Τερράλ.

— Ὀχι! ἀπαντᾷ ξηρῶς ὁ Κ. Φαβιέρ· ἔχει εἰσέτι ἐλπίδα ζωῆς δύο ἢ τριῶν ὥρων. Πρέπει νὰ τῷ ἀφήσωμεν ἡσυχίαν ὅπως ἀκούσῃ τὰς τίγρεις νὰ προσκαλῶνται ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν εὐωχίαν τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ Ἀμφιτρώων, ἀλλὰ καὶ τῆς ὁποίας δὲν ἐπίστευε ὅτι θὰ ὑποστῇ αὐτὸς τὰ ἔξοδα.

— Ἔσο λοιπὸν κατηραμένος! ἀνακραῖζει ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ δδούλου. Τὸ ἄγιον πνεῦμα θέλει μὲ ἐκδικήσῃ διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην σκληρότητά σου. Σὺ δὲν θέλεις ἐξέλθῃς τῆς ἐρήμου ταύτης. Τὰ ὅσα σου θέλουν λευκανθῇ ἐπὶ τῶν ἄμμων τοῦ Ἀρίσπεως.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ

(Συνέχεια ὅρα φυλ. 32.)

Πολλάκις εἰς τὴν σειρὰν τῶν Ἄνδεων τῆς νοτίου Ἀμερικῆς παρατείνονται οἱ σεισμοὶ ἐπὶ πολ-λὰς ἡμέρας ἀδιάλειπτοι. Σεισμοὶ δὲ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας διαρκούντες συμβαίνουσιν εἰς χάφας ἀπομεμακρυσμένας παντὸς ἐνεργοῦ ἡφαιστείου, ἣτοι· ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ πρानοῦς τοῦ ὄρους Σενίς, εἰς Φενεστρέλλην καὶ Πιγνερὸλ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1808· κατὰ πᾶς ἡνωμένης πολιτείας τῆς βορείου Ἀμερικῆς μετὰξὺ νέας Μαδρίτης καὶ Λιτλεπρερὺ (Littleprairie) κατὰ τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ Κιγκιννάτου τὸν Δεκέμβριον